

»I, jaz ti ga tako kakor drugi. Saj nismo skregani. Kakršen imam klobuk, s takim se odkrijem.«

Nadinka ni videla, da je ta čas tekel mimo Tinček s piskrom, in Franca mu je odmerila posodo, pa je zopet odšel.

»Ali me ima za neumno ali pa res ne ve ničesar?« se je povpraševala Nadinka, ko je Nackova živina zopet stopala v hlev. »Pa vendar govori pametno kakor po navadi. Kaj torej?«

Liska je šla za kobilu, telici sta še z gobčki merili ob koritu ledene sveče. Nadinkin škaf je bil že kdaj poln, da je tekla voda preko roba in skozi ušesa. Nacek počí z bičem, telici odskačeta domov, in zmrzlo se držeč pride mimo Tinček s piskrom,

»Ali te zebe?« ga vpraša soseda, ne da bi odgovorila Nacku.

»I, kaj danes, ko ima eno suktnjo več na sebi«, se zopet posili oče, dočim je Tinček pritrdil: »Mgm!« in hitel naravnost za telicama, da bi mu ne zašlo za nohte.

»Včeraj ga je zeblo, ko je prinesel mleka, da ni mogel niti ust odpreti. Cvilil je kakor miš.« Nadinki je radovednost zopet razvezala jezik: »Kaj pa je rekel?«

»I, kaj? Da je prijetnejše na toplem, je rekel.« Soseda se je nasmehnila, takisto oče Nacek. Tinček pa je poslušal za domačim oglom in je čutil, da je napravil z včerajšnjim molčanjem dobro delo.



Skriti Jurče.

Spisal Fran Črnagej.



nica, kje pa je Jurče?« so zaklicali mati na vrt, kjer so se igrali otroci. Med njimi namreč ni bilo Jurčka.

»Jurče, Jurče? — Jaz že nič ne vem. Menila sem, da je pri Vas v kuhinji«, odgovori Anica.

»Jakec in Tonče, ali tudi vidva ne vesta zanj?« vprašajo mati.

»Jaz že ne . . . Jaz tudi ne!« hitita oba odgovarjati.

»Kje bi pa vendar bil? — Brž hitite po vrtu in okolo hiše, da ga najdete, da se mu kaj ne pripeti!« ukažejo mati otrokom.

Anica, Jakec in Tonče pa so hiteli gledat po vrtu. Gledali so po lopi, po ulnjaku; pogledali so za slednji grmiček. Pogledali so tudi tamkaj pri jagodah, kjer je Jurče tako rad posedal.

Hiteli so v hlev, na skedenj in svisli, a Jurčka ni bilo nikjer.

»Jurče, Jurče! — Oglasi se nam vendar, da te dobimo, da se ti kaj ne zgodi! Jurče, Jurče!«

A Jurčka ni bilo! »Joj, joj, kaj bo, če Jurčka ne bo!« zastoče Tonče!

»E, saj ga moramo najti; kam bi naj bil tudi zašel. — Ukrasti ga pa tudi nihče ne more«, se odreže Jakec.

»Nihče, praviš? — Kaj pa cigani? — Kaj niso ravno zadnjič pripovedovali dedek nekaj takega? In ravno danes so šli cigani mimo nas! In eden

izmed ciganov je tako grdo gledal! Ta bi bil našega Jurčka gotovo ukral — pa še požrl bi ga bil, požrl!« dokazuje nezkušeni Tonče.

»Ali ga še niste našli?« se zopet oglašé mati. — »Ne, mati, nikjer ga ni, prav nikjer!« odgovori Anica.

»Mati, našega Jurčka so vzeli cigani!« zajoče Tonček.

»Kdo ti je to dejal, kdo je to videl?« hite mati. — »Jaz pravim to«, odgovori z jokom Tonče; »videl tega sicer nisem, a danes so šli cigani mimo nas, Jurčka pa ni nikjer!« — »Le potolaži se, Tonče, tako hudo pa vendar še ni!« pravijo mati. — »Kdaj ste ga pa videli zadnjikrat, kaj ste delali tedaj?«

»Skrivalnice smo se igrali«, se ogласi Anica. »Jurček se nam je pa tako skrtil, da ga nismo našli.« — »Brž pogledjte še enkrat na vse strani, jaz pogledam pa po sobah«, pravijo mati.

In sedaj so še vestneje preiskali ves vrt, so vzdihovali in klicali Jurčkovo ime, pa posluševali, ali se jim kje ne ogласi. Celo na drevesa so pogledovali, četudi so dobro vedeli, da Jurče še ne zna plezati.

A Jurčka ni bilo!

V istem času so pa mati pregledovali po sobah, pogledovali v kote, pod stole in klopi, odpirali omare in skrinje, a Tončka ni bilo nikjer. Zaman so ga iskali v obednici in spalnici, zaman tudi v jedilni shrambi, kamor je Jurče časih kaj rad smuknil, da je polizal kak lonček. Pregledali so vsak kotec, a Jurčka niso našli.

V skrbah so se podali še v zadnjo sobico, kjer pa je stala le miza z dvema stoloma in skrinjica, v kateri so hranili rabljeno perilo. Tu se pač nikjer ni mogel skriti.

»Saj vem, da ga v skrinji ni, a pogledati moram vendarle vanjo«, si mislijo mati. Odpro pokrov in — Jurče je ležal v skrinji in spal. — Z veseljem vzmó mati Jurčka v naročje še vsega zaspanega, pa ga neso venkaj, da ga vidijo Anica, Jakec in Tonče.

»O, Jurče, Jurče, kje si pa bil?« kriče vsi trije. — »V skin biv skit!« se jim odreže Jurče in si menca oči. — »Ali res mati?« vprašajo otroci.

»Res je bil notri, res, a hvalimo Boga, da smo ga zdravega dobili«, reko mati. »K sreči ima skrinja lahek pokrov, ki se dobro ne zapira! A kaj bi se lahko zgodilo, ko bi bila skrinja tesno zaprta? — »Zadušil bi se«, odgovori Anica. — »O, ti ubožec! O, ti Jurček!« hitita Jakec in Tonče.

»Ja, jest biv pa le skit!« trdi Jurče.

